

Avaan silmäni. Kurkkuni on kuiva kuin hiekkapaperi. Avaan arkkuni kannen ja nousen istumaan. Katselen ympäri huonetta, joka näyttää ihan siistiltä. Suoraan edessäni on pöytä, joka on paksun pölyn peitossa. Oikealla puolella takanani on kirjahylly. Minulla ei ole paljoa kirjoja eikä niitä voi enää lukea mutta ne ovat hieno koriste. Nousen ylös ja kävelen suoraan vaatekaapille, joka on pöytäni vieressä. Otan mustan kauluspaidan, mustat housut ja maiharit. Perus vaatekerta. Kävelen keittiöön, joka on todella pieni. Se ei haittaa, koska käytän vain jääkaappia, jossa minulla on verta säästöissä. Avaan ja huomaan, että minulla on yksi pullo enää jäljellä. Muistelin, että minulla olisi ollut enemmän. Tänään en olisi jaksanut lähteä mutta minun pitää täyttää varastoni. Juon pullollisen verta ja heitän sen toiselle puolelle huonetta. Kaivelen taskujani etsien paperia mutta käteni osuvat johonkin kovaan. Nostan sen ja huomaan, että se on kompassi. Todella pieni, pyöreä, jonka kannessa on hieno kaiverrus, joka näyttää kullalle. Muuta hieno tässä ei ole. Nuoli on jämähtänyt paikoilleen. Muistan, kun sain tämän lahjaksi. Sain tämän 1800 - luvun rakkaaltani, joka lähti silloin merille. Muistan hänen punaiset kiharat hiukset, todella kauniin hymyn joka ulottui silmiin saakka ja hänen tulisen luonteen. Vaikka olenkin todella vahva eikä hänestä olisi ollut vastusta minulle, aina kun hän suuttui, sain kyllä tuta hänen raivonsa ja vähän jopa pelkäsin häntä. Mutta silti rakastimme toisiamme. Huokaisen ja hymyilen muistolle. Laitan kompassin takaisin taskuun ja lähdän kävelemään kohti kaupunkia, jossa on tällä hetkellä halloween yö. Kaupunki on nähnyt todella paljon vaivaa ja sääkin on täydellinen. Kuu loistaa isona taivaalla, sumua pitkinä juovina katuja pitkin ja vähän viileää sää. Koristeisiin on nähty vaivaa. Isoa ja pientä kurpitsaa, joilla on irvistävät ilmeet, hämähäkinseittiä valotolpissa, isoja ja karvaisia hämähäkkejä tolpissa, maassa. Vastaan tulee myös paljon ihmisiä, joilla on hienoja ja vähemmän hienoja asuja. Yksi pariskunta on pukeutunut Lumikiksi ja prinssiksi. Joku humalainen on yrittänyt myös pukeutua mutta ei ole oikein onnistunut. Ehkä yrittänyt hirviötä, koska naamassa on paljon karvoja ja toisessa jalassa hirviön jalan näköinen tossu. Kädessä viinaa, joten varmaan sammunut. Huomaan, että pullossa on vielä vähän juomaa jäljellä, joten nappaan sen matkaani. Kävelen kaupungin läpi, vähän syrjempään. Siellä on sopivan pimeätä ja sen verran syrjässä ettei huutoja kuule. Saavun ison tammen juurelle. Hyppään tiheään oksistoon ja asetun istumaan sinne. Juon viimeiset tipat. Tämä on hyvä paikka kuunnella ja tarkkailla ihmisiä. Ei aikaakaan, kun kuulin ensimmäisen ihmisen kävelevän. Mutta aavistan heti, että jokin on vinossa. Hänen sydämensä hakkaa kovaa. Liian kovaa. Hän on peloissaan. Yritän katseella etsiä häntä mutta en näe mutta kuulen sydämen, joka hakkaa aika lähellä. Jään kuuntelemaan. Ihmisen sydän rauhoittuu vähän mutta alkaa liikkua pois päin puusta. Näin vilauksen hänestä ja alan seuraamaan tätä ihmistä. Kiinnostus häntä kohtaan heräsi. Miksi olla noin peloissaan? Mitä hän on tehnyt? Hyppelen puissa kuin ninja, seuraten ihmistä. Edelleenkin on pimeää, etten saa selvää hänestä, onko hän nainen vai mies. Sitten kuulin takaa askelia. Nopeita askeleita. Ihminenkin kuuli sen. Sydän alkoi hakkaamaan taas kovalla voimalla. Hän lähtee juoksemaan. Minä seuraan tiiviisti perässä. Takana olevat askeleet eivät kaikkoo. Hän on todella nopea. Ei kestä kauaa, kunnes saavumme isolle rakennukselle. En heti tunnista paikkaa. Vasta kun pääsemme lähemmäksi, tajuan sen olevan iso valkoinen koulu. Koulun ovilla on valot ja näen ensimmäistä kertaa ihmisen kasvot. Järkytyn. Pysähdyn. En voi uskoa sitä! Hän ei voi olla hän. Ei vaan voi. Jatkuu...